

ZTRACÍŠ SE MI V MLZE, MAMI

Zuzana Dočkalová

„Klidně se vyplač, uleví se ti. Nespěchám na tebe, až budeš chtít pokračovat, povídej dál. Kdybys nechtěla, tak...“

„Ale jo, chci. Potřebuju to někomu říct. Neměl byste ještě jeden kapesník, prosím?“

„Samozřejmě. Tady...“

„Díky. No takže...“

„Mami, nekuř.“ Cigaretový dým se vždycky držel v místnosti, nelíbilo se mi to. Pokaždé jsem jí musela otvírat okno, moc často to sama od sebe nedělala.

„To není tak jednoduché, jak si myslíš...“

„Ale je. Stačí, když tu cigaretu típneš.“

„Ty nevíš, jaké to je.“

„Vím. Není mi pět, už jsem zkoušela kouřit.“

„Cože?!“

„Právě jsem řekla, že už mi není pět. V šestnácti člověk zkouší věci...“

„Hm. Já tím myslela, že nevíš, jaké to je žít ve stresu, který mě neustále obklopuje.“

„Vím, co je to stres, mami. Chápu, že toho máš v práci fakt hodně, jenže nechápu, proč musíš kvůli tomu zrovna kouřit. Tvému zdraví by mnohem víc prospělo, kdyby sis šla třeba zaběhat.“

„Už jsem na to stará.“

„Nejsi. Můžeme běhat spolu. Mně to pomáhá, když jsem v nervu. A vylepšíš si kondici. Všimla jsem si, že poslední dobou dost funíš, když musíš vyjít schody.“

„Hm.“

„Jak chceš... Jdu se učit, kdybys mě náhodou hledala.“ Už jsem neměla náladu na nějaké další rozvinutí tohoto rozhovoru. Několikrát jsem se matce snažila podat různé důvody k tomu, aby přestala kouřit, ale ona jako by mě ani neposlouchala. Jako by mi odpovídala, ale pořádně nevěděla na co. Poslední dobou se mi její chování vůbec nelíbilo. Jako by se z ní vytratila duše. Pracovala na směny, po dvou dnech práce přišly další dva volné. V těchto dnech se válela v posteli klidně až do oběda a když jsem přišla ze školy, občas se mnou něco podnikla. Jenže čím dál častěji se mi při vstávání do školy stávalo, že i ve dnech jejího volna byla dávno vzhůru, stála v kuchyni u okna nebo seděla u stolu u hrnku kávy, v ruce cigaretu a koukala do prázdna. Někdy jsem se lekla, jestli matce něco není, protože v jejím obličejí býval tak nepřítomný výraz, až jsem měla pocit, že ona zmizela pryč a jsem v kuchyni vlastně jen já sama...

„Mluvila s tebou?“

„Po ránu moc ne. Spíš vůbec. Nechtěla jsem se ji moc vyptávat, neměla to ráda. Stejně nebylo o čem se bavit. Nevnímala mě.“

„To nemůžeš vědět.“

„Teď už ne, máte pravdu... Matka byla nepředvídatelná, nikdy jsem nevěděla, jaká nálada ji kdy zastihne. Třeba jednou, když jsem přišla ze školy domů...“

„Čau mami! Jsem doma.“

„Ahoj. To je fajn, mám radost.“

„Neobjíměj mě, prosím tě...smrdíš cigaretami...“

„No jo. Promiň. A vlastně – nepřišla jsi nějak brzo?“

„Odpadly nám poslední dvě hodiny. Učitelé jsou nemocní.“

„Aha. Aspoň se tu s obědem nemusím sušit až do odpoledne.“ Kdy naposledy mi uvařila? Nepamatovala jsem se.

„Jo, díky. Pěkně to voní, těším se.“

„Snad si pochutnáme. Ještě chvilku ale musíš vydržet. Jak bylo? Co nového v tom vašem ústavu?“ Co s ní je? Uvařila mi, ptala se, jak jsem se měla a ještě k tomu se usmívala. Trochu mě to děsilo.

„Ušlo to. Za tři týdny jedeme na výlet. Budu potřebovat nějaké peníze.“

„Dobře. Pak si o tom promluvíme. Teď se najíme, co říkáš? Už mám děsný hlad. Nachystej talíře...“

„Ona vlastně ani moc nejedla. Na nákup jsem chodila vesměs já, a co jsem koupila, to jsem většinou taky snědla. Matka jídlo odmítala a já ji moc nenutila, aby jedla, i když nechce. Myslela jsem si, že je to jedna z jejích hladovek. Neustále držela nějaké diety, v horším případě i hladovky, aby zhubla. Přitom měla dobrou postavu.“

„Šlo na ni vidět, že hubne?“

„Trochu jo. Ale ne nějak moc. Jak říkám, pořád vymýšlela nové diety, takže jejímu úbytku na váze jsem nevěnovala skoro žádnou pozornost.“

„Věděla, co jí hrozí, když bude pokračovat v kouření i nadále?“

„Určitě ano. Občas jsem ji to připomněla, kdyby zapomněla...Stejně zbytečně.“

„Magdi? Mohla bys na moment?“

„Teď nemám čas, blíží se konec roku a učitelé se snaží nahnat ještě nějaké známky. Nepočká to?“

„Nepočká to.“ Začínal se mnou cloumat strach. Cítila jsem, jak mi prolézá žaludkem.

„Tak? Co jsi potřebovala?“

„Musím ti něco říct.“

„No?“

„Nevím, jak to...“

„Nějak to řekni, přeberu si to.“ Neskutečně dlouhé ticho. Proč mě tak děsí?

„Mám rakovinu. Plic.“ Ne. Ne! Nevěřím!

„C...c...co...?“ Opravdu jsem slyšela dobře? Proto byla taková divná poslední dobou. Mozek šrotoval na plné obrátky, ale myšlenky jako by se mi zastavily. Co ji mám na to říct? Jak se tvářit?

„Jak jsem se vlastně tvářila?! Její modré oči se na mě...nebo skrze mě?... dívaly tak nějak nijak.“

„Mami...nechci o tebe přijít. Je ti pětatřicet! Co si bez tebe počnu? Vnímáš mě vůbec?!“ Nečekala jsem na odpověď, vystřelila jsem zpátky do pokoje. Do očí se mi hrnuly slzy.

„Pořád vidím tuhle situaci, jako kdyby se stala včera a ne před půl rokem.“

„To je normální. Čas ti pomůže.“

„Odvezeš mě prosím do školy? Mám těžkou tašku.“

„Proč si bereš tolik věcí, když se za čtyři dny zase vrátíte?“

„Nevím, jaké bude počasí.“

„No dobře. Ty to budeš tahat po Praze. Běž už si sednout do auta, ještě si dám jednu.“

„Ale víš, že...“

„Nerozumuj. Jsem dospělá, vím, co můžu a co ne.“

„Výlet byl skvělý. Několikrát za den jsem se přistihla, že nemyslím na mámu. Jenže v noci mě ta její rakovina pronásledovala ve snech. Šíleně jsem se o ni bála. Když jsme se ve čtvrtek vraceli zpátky do Ostravy, byla jsem strašně unavená a těšila se, až ji doma přivítám a znovu ji budu mít na očích.“

„Ahoj maminečko! Máš mě tu zpátky!“ Volala jsem na ni hned ve dveřích. Jenže co to...?

„Tati?! Co tady sakra děláš?!“ Chytla jsem hrozný vztek. Dávno se na nás vykašlal a teď si tu stojí v chodbě jen tak?!

„Uklidni se.“

„Jak můžu, když tě tu vidím? Neozveš se skoro rok a teď najednou stojíš přede mnou v mámině bytě? Jak si to představuješ?! Kde vlastně máma je?“ Strach. Skoro až panický strach.

„Je mrtvá.“ Tak to už trochu přeh...COŽE?! „Zemřela včera v noci. Ve spánku. Ráno už se neprobudila. Zjistila to babička, na pár dní se sem přestěhovala, když jsi nebyla doma.“ Slzy mi mluvily za ústa. Řekněte mi někdo, že to není pravda. Jen sen. Prosím...“

„Konejšil mě ještě dlouho. Nakonec mi oznámil, že si mě nemůže vzít do péče, prý nemá čas. A babička už je moc stará. Prý to úřady to nějak vyřeší. Prostě celý otec.“

„Líbí se ti v domově?“

„Líbí. Vychovatelky jsou v pohodě. A děcka taky.“

„To jsem rád.“

Povídali jsme si ještě chvíli, ale pak už jsem musela jít. Nevěřila jsem, že mi povídání s psychologem pomůže. Proč mě to nenapadlo dřív? Ani si nepřipadám jako blázen.

Mijím výlohu jednoho ze spousty obchodů, které tu jsou, a konstatuju svůj stav. Ještě mám trochu zarudlý nos a oči, ale jinak to ujde. Za sklem zahlédnu hodiny, už je půl šesté. Musím se vrátit zpět do děčáku, vychovatelky budou mít strach. Z obchodu právě vyšla holka zhruba v mém věku.

„Prosím tě, nemáš oheň?“ Stavím se ji do cesty a zároveň si vytahuju z kapsy cigarety.

„Jo, tady.“ Cvaká mi před obličejem zapalovačem.

„Dík...“ Jo, máte pravdu. Lidi se mění...“